

2013. június 2., vasárnap

Ez a nap életem egyik legmemorablebb napja volt. Tulajdonképpen úgy indult, mint a többi vasárnap. Elindultunk Arkáira, a templomba Kenyeres Jánossal, személynével.

A templomban még először csak néhányan voltunk, de hamarosan megérkeztek két autóbusszal az Adventista Szabadegyetem résztvevői, akik Nyáregyháziak érkezték. Gyülekezeti kirándulásunkon általában ejtettük ennek a szép kis takaros falunak, Arkáinak az "Északi szoborparkját", az arkai református templomot.

Kint zuhogott az eső, de ez senkit nem zavart, mert a szünetekben szünetelt a nap, amikor hallgattuk Czinkota András lelkipástor igehirdetését, majd a nagyszámú női, férfi- és vegyes kórust, valamint Butyka Ferenc csodálatos hangját, amely betöltötte a templomot.

Ezt a varázslatos érzést elmondani nem lehet, ami áthatotta a lelkemet.

Amikor körbenéztem a szőföldig megtelt templomban, szinte mindenkinek kíváncy volt a szemem a csodálatos a kórus énekét hallgatva.

Ez a hangulat leírhatatlan. Talán az életről kaptunk az élvezendő mennyi kórus énekből, ahol az angyalok énekelnek majd? Nem tudom. Tiszten lehetett érezni Isten jelenlétét minden pillanatban. Csodálatos, ahogy összehozza az emberi szíveket Isten és a zene szeretete.

Köszönetül Koczogh Julianna református lelkipástorunk és felesége, Koczogh István kéreműködését és felajánlását, amellyel megszervezték ezt a mai napot, amelynek többek között én is részese lehettem és amit biztosan soha nem felejték el.

Befejezésül egy szép gondolat:

Északi életem mindig

valami sz@pet rem@l.

Kell
neki minden nap egy pillanat,

amikor
valami sz@pet befogad,

@s
feler@s-tve sug@rozza tov@jbb,

hogy
szebb legyen t@le a vil@jg."@ @ @ @ @ @ @ @ @ @

(Rajki Mikl@s)

Tak@csn@ D@vay Katalin

k@ntor (Boldogk@v@ralja)